

συντημένα, τὸν Κρίσνα⁽¹⁰⁾ μὲ τὴν ἀγαπημένη Ράντα⁽¹¹⁾ τοῦ ἀδιάντροπα σφιχταγκαλιασμένους.

Στοῦ ποταμοῦ τὸν ὄχτο πάνω, μὲς ἀπ' τὸ περιβόλι τοῦ Βισνοῦ, φωνές ἔφταναν ἄγριες στ' αὐτιά μας. Φῶτα χιλιάδες σὲ χέρια χιλιάδων ντόπιων δαιμονισμένω χοροπηδεῦσαν, καὶ σκιές διπλῆς ἀναστενάζανε στὰ χόρτα πάνω.

Ὁ νοῦς μου πῆγε τότες πίσω στὰ χρόνια τὰ παλιά, στῆς Ἀφροδίτης τοὺς κυπριώτικους ναοὺς, στὰ ὄργια τὰ φημισμένα μέσα στὰ ἄλσιν τῆς τῆς ἱερά.

Φτάσαμε στὸ μέγαρο τοῦ Μούκαμ. Μὲς στὴν αὐλὴ ἄντρες, γυναῖκες, τρώγανε καὶ πίνανε, φώναζαν καὶ γελοῦσαν. Ἔταν οἱ φτωχοὶ τοῦ τοῦ τῆς τῆς κείνο τὸ βράδι ὁ νοικοκύρης γιὰ τὸ χατίρι τοῦ Θεοῦ.

Ἀνεβήκαμε τὴ μαρμαρένια σκάλα καὶ πάνω ἀντικρύσαμε τὸ Μούκαμ. Μιά πόρτα ἀνοίχτηκε μπρὸς μας καὶ μπήκαμε στὴ σάλα. Ἐμεινα τυφλωμένοι μιά στιγμή. Καθρέπτες λαμποκοποῦσανε δλόγυρα ἀπ' τὴν ἀντιφεγγιὰ πεντέξη πολυελαίων. Σοφάδες, μαξιλαρία δῶ καὶ κεῖ, ἐπιπλα, κάθε λογῆς καὶ κάθε ἱποχῆς, ἀνακατωμένα μὲ γοῦστο βάρβαρο.

Μὲ ραντίσανε ἀνθόνερο, μοῦ βάλανε στεφάνια γύρω στὸ λαϊκὸ καὶ βραχιόλια ἀπὸ φούλια στὰ χέρια γύρω, καὶ σὲ ντιβάνι πουπουλένιο, χαμηλὸ, μὲ καλέσανε νὰ καθίσω.

Τριγύρω μου Ἰντιάνοι, διπλοπόδι σὲ μαξιλάρια πάνω, καπνίζανε ναργιλέδες, καὶ ἀντίκρυ μου στῆνόντανε κόκκινος σὰν τὴ φωτιά μπερντές.

Ἡ μυρωδιὰ τῶ λούλουδων, ἡ συντροφιά, ὁ καπνὸς τοῦ ἀσημένιου μου ναργιλέ, μοῦ γύρισαν τὸ κεφάλι. Σὰν παραμέρισε ὁ μπερντές, καὶ ἀρχίσανε μπρὸς μου νὰ ἔρχονται, μὲ τίς χρυσές τους φορεσιές καὶ τ' ἀσημένια κουδουνάκια τους, οἱ τρεῖς πρῶτες χορεύτριες, σωστὸς Ἰντιάνος γέννηκα, ἀκούνητος σὰν ἄγαλμα μὰ μεθυμένος ἀπ' ἀνατριχίλες ἀπερίγραφτες. Τὰ μάτια μου λάμπανε σὰν καντήλια στὸν ἀντικρινὸ καθρέφτη.

Βάχ, βάχ, μουρμούριζε ἡ συντροφιά· βάχ, βάχ, μουρμούριζα καὶ γώ. Καὶ τὸ μεθύσι κορυφώθηκε σὲ λίγο, ἄμα τὸ σῶμα τὸ κεχλιμπαρένιο τῆς Λαξμῆς, τὸ σῶμα μὲ τίς ἀγαλαμάνιες τίς γοαυμῆς ποὺ ἔλε-

10) Κρίσνα Μιὰ ἀπ' τίς πολλές σάρκωσες τοῦ Βισνοῦ.

11) Ράντα. Ἡ πρὶ ἀγαπημένη ἀπ' ὅλες τίς 16000 γυναῖκες τοῦ Θεοῦ Κρίσνα. Ξεχνώντας ἡ Ράντα τὴν ὑπαρξὴ τοῦ θνητοῦ ἀνδρὸς τῆς γύρευε τὴν εὐτυχία μέσα στὴν οὐράνια ἀγκαλιά τοῦ θεοῦ καὶ ἀγαπητικῶς τῆς. Μαζὶ του καὶ λατρεύεται ἀπ' τὴν ἀγάπῃ τῆς θεοποιημένη.

ζιτὰ του στοῦ κ. Μπούνιου, συλλογίστηκε πὼς προτοῦ ρωτήσης τὸ ζῶ τάφανισμένο, ἂν τῶρριζε κανεὶς ἢ ἂν ἔπεσε στὸ λάκκο μοναχὸ του, χρέος σου νὰ τρέξης νὰ τὸ βοηθήσης. Μὰ ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή, ὁ κανονικός καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος τῶδρισε τόσο ἀπλὸ νὰ πᾶν ἕνας γιατρός σ' ἐνὸς ἀρρώστου, ποὺ θάρρεψε πὼς θάχῃ ὁ φίλος του λόγους σπουδαίους, καὶ ὁ σπουδαιότερος πὼς βέβαια καὶ δὲ θὰ ὑπάρχῃ καμιά βιάση. Στοχάστηκε μόνο πὼς ἂν ἡ Ἄννα φώναζε τὸν κ. Μπούνιο, ἀντὶς νὰ τὸν ἔχῃ ἀνάγκη μιά Κατινούλα, ἴσως θὰ ἔρχότανε, ἀφοῦ τὸ κάτω κάτω καὶ στὴν πόρτα τοῦ Νοσοκομείου δὲν μπόρεσε νὰ κάμῃ ἄλλωὶς παρὰ νὰ τῆς μιλήσῃ ἀπὸ καλὴ ἀναθροφή, ἀπὸ χρέος κοινωνικό. Τονὶ βλαάνιζε τὸν Ἀντρέας καὶ κατὶ ἄλλο· εἴτανε σάββατο καὶ ὁ κ. Μπούνιος τοῦ ἔλεγε νὰ τοῦ φέρῃ τὴν Κατινούλα στὸ Νοσοκομεῖο τῆς δεφετέρας. Ὁ Ἀντρέας ἀνησυχῆσε.

— «Ἄν ἄβριο, κεριακή, ἔχομε θερμοκρασία, τί νὰ κάμω ;»

— «Ἀφῆσε τὴ θερμοκρασία νάνεβαίνῃ, δὲν πειράζει. Ἀνεβαίνει μὲ τίς κλωστές, καὶ δὲ βλάπτει. Καμιά συνέπεια δὲν ἔχει».

— «Ἄβριο δὲ βρίσκω τάχα κανένα στὸ Νοσοκομεῖο, ἂν τύχῃ νὰ χρειαστῇ ;»

γες καὶ φεγγολοῦσαν κάτω ἀπ' τὴν ἀσημένια μουσελίνα, γλύστρησε ὅζω ἀπ' τὸν μπερετί, σὰ φίδι μὲ τὰ λείπια του.

Βάχ, βάχ, ἀναστενάζαν οἱ νατίβοι. Βάχ, βάχ, ἀναστενάζα καὶ γώ.

Τὰ μάτια μου λοξεύανε χαδευτικά, πότε στὰ λιγωμένα μάτια τῆς, πότε στὰ χέρια τῆς ποὺ ἔλεγε καὶ εἶχανε δική τους ξέχωρη ζωὴ, ποὺ τώρα σπαρταροῦσανε ἡδονικά, ἔπειτα σταματοῦσανε πεθαμένα καὶ πάλε γιὰ ν' ἀναστηθοῦν προκλητικά.

Ἀπὸ κείνη τὴ νυχτιὰ ἕνα εἶχα λογισμό καὶ ἕνα πόθο, νὰ τὴν ξαναδῶ. Δὲν ἄργησα νὰ βρῶ τὸ πῶς. Ἐνός δὲν εἶμουν ; φυσικὸ δὲν εἴτανε νὰ πᾶ νὰ δῶ τὸ φημισμένο ναὸ ; Ἔτσι βρήκα ἕνα πρῶτ' στοῦ ποταμοῦ τὸν ὄχτο ὅπου γόντολα ἰντιάνικια σταλμένη ἀπ' τὸ Μούκαμ μὲ περίμενε.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΡΙΣΝΑ

ΣΤΟ ΝΙΟΠΕΝΝΗΤΟ

Μὲ τοῦ Μαρτίου τὰ πλούμουδα,
τὰ χελιδόνια καὶ τὰ λούλουδα,
καλῶς μᾶς ἤρθες !

Χαίρου, Χερουδιν,
τοῦ γέρου καιροῦ εἰμ'
ἐγὼ τὸ λάφυρο
τᾶνάνηρο,

ἐδὼ ποῖδ' εἶσαι ;
Μὲ ποιοῦ δύναμιν ἄστρου,
μὲ τί μαγιδοτάνα
τὴν πόρταν ἄνοιξες
τῆς ὥρας τοῦ κάστρου
τῆς Ζωῆς,
καὶ ξάνοιξες
τὰ γλικοχαράσματα
τῆς μέρας,
τὰ καλοκαιριάσματα
τῆς σφαίρας ;

— Ἀπ' τὴ μυστηριακὴ
ὀργανικὴ
ἀφῆλα τῶν κοσμοκυμάτων
τῆς μυριοτεχνάστρας
πλάστρας
ἐφκολοδιάλυτ' εἶμαι
μιά ἀφροφουσαλίδα,
ποὺ καθρεφτίζω ὡστόσο
τὰ γυτέματά τῆς,
καὶ ἤρθα νὰ σοῦ δώσω
τώρα μέσ' στὴ ζῆσιν

μὲς γλυκιᾶς ἀπάτης
τῆς χαρᾶ
μὲς φορὰ

καὶ τὸ μεθύσι.

Ὁρθώσου,
κ' εἶμαι τὸ στοιχείο,
τὸ λαχείο τῶν πόθων σου
καὶ τῶν καημῶν σου,
ποὺ κοίτουμουν ἀγκικτο
σὲ ὕπνο ἀνίκητο
μέσ' στὰ ἄλλα τᾶντρα
τοῦ Μ η δ ε ν ὁ ς, τοῦ ἄντρα
τῆς Ἀ ν ν π α ρ ξ ι α ς
καὶ μὲ νανοῦριζε τὸ Πεπρωμένο :

«Κοίμου !»

Τάπαλὸ κορμὶ μου,
τὸ μορφο,
τότες μυριόμορφο
μυριαλλαγμένο

ταξίδεβε,
λειτούργαε σὲ μύρια
μυστήρια
τῆς ὥρας Πλάσης.
Νίκησε

τῆς ἀδράνειας τὴ σιγὴ
καὶ μὲ ξύπνησε
διάνοια στὴ γῆ
τῆς ἀγάπης σου
ἡ δύναμ' ἡ γεννήτρα.
Εἶμαι τὸ Ἐγὼ σου
τὸ ξανανιωμένο
σὲ καινούρια φύτρα
μέσ' στοῦ Σύνολου τὴ χύτρα
ἀπ' τὰ τριτάγια

μάγια τῆς Ἀγάπης,
μὲ μύρα ἀθανασίας λούσου.
Εἶμαι τὸ ναρκισσολάτρεμα
τοῦ ἑαυτοῦ σου.
Εἰμ' ἐγὼ ζουντανεμένη
ἡ ἐλπίδα σου ἡ χρυσή,
καὶ πάλε Ἐγὼ δὲν εἰμ' Ἐδὼ !

— Ψυχὴ χαριτωμένη,
μ' αἰγλὴ νέα
ἱερέα τρανὸ τῆς
νὰ σὲ ἰδεῖ στὸ ναὸ τῆς
ἡ Ἰδέα.

9 Μαρτίου 1907

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΟΥ ΙΣΑ : «Μαρτύρων καὶ Ἡρώων χίμα...»
Δρ. 2.

ΤΗΣ κ. ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ : «Ἀπὸ
τὸν κόσμον τοῦ σαλονιῦ καὶ οἱ δύο θάνατοι» Δρ. 3.
Ποιλοῦνται στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά».

— «Δὲν πιστέω. Νομίζω πὼς θὰ λείπῃ ὁ κλινικός. Ἐγὼ, νὰ μὴ σὰς τὰ κρύφτω, ἄβριο κεριακή, στὸ κυνήγι». Καὶ χαμογέλασε ὁ κ. Μπούνιος. Χαμογέλασε μέσα του καὶ ὁ Ἀντρέας. Νά, λείει, ποὺ καὶ ὁ κ. Μπούνιος γιόρταζε τὴν κεριακή, ὅπως οἱ καλόγριες τοῦ Μπ... , μόνο ποὺ τὴ γιόρταζε μὲ κυνήγι ἀντὶς νὰ τὴ γιόρταζῃ μὲ τίς προσεφεκές. Μποροῦσε καὶ κατὶ ἄλλο νὰ πῇ ὁ Ἀντρέας. Πολλὰ ἤξερε ὁ κ. Μπούνιος. Μόνο τὸ Φιλοχίτη μοιάζει πὼς δὲν τὸν ἤξερε. Εἶδεμ' ἢ θάβλεπε πὼς καὶ ἀφτὸς παραιτοῦσε πληγωμένο στὴ Λῆμνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΓ'.

Ἡ Λῆμνα στὸ Παρίσι.

Ὅταν ὁ Ἀντρέας γύρισε σπῆτι, πρόσμενε ἡ Κατινούλα, περίφοβη μήπως ἀποφασίσουνε οἱ γιατροὶ πὼς νὰ καθίσῃ ἀκόμη κανένα μῆνα στὸ Νοσοκομεῖο. Τὸ συλλογιόντανε καὶ ἡ Ἄννα καὶ ὁ Ἀντρέας. Ὅσο λίγο τὸ ἤθελε ἡ Κατινούλα, τόσο λίγο τὸ θίλανε καὶ οἱ δύο τους. Δὲν τοὺς φαινότανε κιάλας ἀπαραίτητο γιὰ δουλειὰ ποὺ δὲν ἄξιζε τὸ κάτω κάτω, γιὰ τρεῖς τέσσερες κλωστήρες νὰ νοσοκομηθῇ καὶ πάλε τὸ κορίτσι. Ἐπειδὴ ὅμως τὴν ὠφέλησε ἡ Κλινικὴ καὶ λέ-

γανε πὼς ἴσως δὲν τὴν ἀφήσανε ἀρκετὸ καιρὸ στὸ Μπ... , ὥσπου νὰ γλυτώσῃ ὁλοτελῆ, νὰ μὴν ἔχῃ καὶ μελαδὲς ἀπὸ τίς κλωστές, νομίζανε πὼς μπορεῖ τώρα νὰ σφερένῃ, ἀφοῦ ἐνοεῖται στὰ νοσοκομεῖα τᾶχει ὁ ἄρρωστος ὅλα ἔτοιμα. Μὰ ὁ Ἀντρέας ποὺ ἄρχιζε νὰ γίνεταὶ ψυχολόγος σὰν τὸν κ. Σεβίλα, τὸ καταλάβαινε καὶ ἀπὸ τὴν ὄψιν τῆς Κατινούλας καὶ ἀπὸ τὴ διαθέσῃ τῆς, πὼς Νοσοκομεῖο γι' ἀφτὴν δὲν κάνει. Ὅστόσο δίσταζε ὁ ἴδιος, ἀμνηχανοῦσε μάλιστα τὸ βράδι, γιὰτὶ θερμομέτρησε τὴν Κατινούλα πρὶν ἀπὸ τὸ φαγὶ καὶ εἶχε 38°5. Ὑστερὶς ἀπὸ τὸ φαγὶ, 39°2. Τάπογεμα, μόλις σηκώθηκε ἀπὸ τίς δύομιση στίς πεντέμιση καὶ ἀνέθηκε στὴν κάμερᾴ τῆς. Τί νὰ πῇ ὁ Ἀντρέας ; Ἀνυπομονοῦσε νὰ φέξῃ ὁ ἥλιος τὸ πρῶτ'.

Τὴ νύχτα ἡ Κατινούλα κοιμήθηκε καλὰ. Εἶχε συμφωνήσει ὁ Ἀντρέας μὲ τὸν κ. Μπούνιο γιὰ συναντήσῃ στὸ Νοσοκομεῖο τὴ ὥρα ἐννιά. Παράγγειλε πίνθηδες ἀμάξι κλινικὸ μὲ νοσοκόμο νάρθη νὰ τοὺς πάρῃ, γιὰ νὰ μπορέσῃ κιάλας νὰ ζαπλωθῇ μὲ τὸ κέφι τῆς ἡ Κατινούλα, δηλαδὴ ἂν ξαπλώνεται ποτὲς κανέναν μὲ κέφι σὲ τέτοιο ἀμάξι. Σὰ φτάσανε, φερμένος πρὶν ἀπ' ἀφτὸς ὁ γιατρός. Τὸ νοσοκομεῖο δὲν εἴτανε καθαφτὸ νοσοκομεῖο, παρὰ ἕνα εἶδος κλινικὴ ποὺ τὴ